

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuj  
v gledališkem poslopiu.

Štajerc izhaja vsaki drugi petek,  
datiran z dne naslednje nedelje.

Dopisi dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo  
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-  
tične številke vposlati.

# Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuj za  
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.  
Za inserate uredništvo in upraviteljstvo  
ni odgovorno.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—,  $\frac{1}{2}$  strani K 16.—.

$\frac{1}{4}$  strani K 8.—,  $\frac{1}{8}$  strani K 4.—.

$\frac{1}{16}$  strani K 2.—,  $\frac{1}{32}$  strani K 1.—.

Pri večkratnem oznanilu posebno zni-  
žana cena.

Štev. 4.

V Ptuj v nedeljo dne 23. februarja 1902.

III. letnik.

## Generalni štrajk v Trstu.

Mesto Trst doživelo je pustni teden grozne dogodke. Na pustni torek je še vse norelo, na pepelnično sredo so pa že začele padati policijske sablje po glavah delavcev in delavk, v petek in soboto pa so pokale vojaške puške, katerih kroglice so predirale človeška trupla, v nedeljo pa je bila razglašena nagla sodba. To so stvari, ki se zamorejo dogoditi samo v mestih, kjer vlada na eni strani veliko bogastvo, na drugi pa velika revščina. To kar se je te dni godilo v Trstu, bila je že prava revolucija in da se je po ljudstvo streljalo in da je tekla človeška kri, bili so krivi izkoriščevalci, to so tisti ljudje, katerih visoke službe so jim še vedno premale in ki ne poznajo nobene pravičnosti do svojih, pri napornem delu stradajočih delavcev. Ni čudo, da se je delavstvo zavedalo svojih pravic, ker pa s pritožbami in prošnjami ni doseglo nič,

## Tončkovi novi črevlji.

A. Baer.

Zopet je prišel k nam čas cerkvenih shodov, in veselo „žegnanje“ je pogledalo v vsako vas in v vsako hišico, zato tudi v Tončkovo čumnato (kamrico). Nahajala se je v veliki Kaplerjevi kmetiji. Pri Kaplerju je Tonče namreč služil za prvega hlapca.

Iz vseh dimnikov se je kačilo, kolikor je le moglo dima skozi majhne luknje. Gospodinje pa so pekle bidre in sladke potice, da bi si ž njimi pozdignile pri ljudeh svojo čast. Solnce je prijazno sijalo, a Tonče je delal grenek obraz, kakor bi bil pojedel samega pajeka. Stal je pred veliko, s cveticami poslikano škrinjo ter gledal tako žalostno v predalce (ladele), kakor bi ne bilo žegnanje, ampak pepelnica pred vratmi.

Vi se smejite? No, vi se lahko smejite! Pa stavim, da bi ne imeli drugačnega obraza, nego ga je imel Tonče, če bi bili v njegovi koži.

vprizorilo je štrajk, kakoršnega Avstrija še ni doživela.

V Trstu izhaja laški list „Avanti“, kateri razkriva različna nelepa dejanja in vsled takih razkritij zavladala je velika nevolja proti jako bogati družbi avstrijski „Lloyd“. Ki dobiva bogate denarne pomoči (subvejcije) od naše države. Ta družba ima v službi na mnogoštevilnih svojih parnikih okoli 800 kurjačev — ki so večinoma Slovenci — ki so, ne povešanje plače, temveč olajšanje dela zahtevali. Kurjač na parniku je pravi mučenik, ker delo je strahovito in svoje plačilo zasluži krvavo. Njihove zahteve so bile prav malenkostne, kajti oni so zahtevali samo:

1. Kurjači so zahtevali, naj se odpravi uredba, da mora kurjač, kadar je bil šest ur prost, biti tri ure na parniku na straži in opravljati dela, katera spadajo v področje mornarjev. Lloyd je upeljal to navado, da mu je treba nekaj manj mornarjev imeti.

2. Zahtevali so dalje, naj se utesni delavski čas.

Izpod postelje so lukali njegovi črevlji. Jojmene! ti so lepo izgledali. Zijali so, kot bi imeli volčji glad. Razun tega so bili še poplati zelo slabi. Pa vse to bi še Tončku ne delalo preveč skrbi, saj bi pri sakem črevljarju lahko dobil par novih, če — bi le imel v škrinji dosti denarja. Tega seveda ni bilo. Samo toliko je še gleštal, da bi lahko šel na ples in pri medicarju kupil za svojo Anico veliko, pisano srce. Tu je bilo težko kaj pametnega ukreniti, zakaj nobeden črevljar ni hotel o krediti ničesar vedeti. Brez škornjev pa zopet ni nič s plesom in tudi ne z lepo Anico.

Zato ni veliko manjkalo, in Tonče bi bil pokazal nekaj slanih solz. Žalostil in jezil se je zares dosti, posebno še zategadelj, ker je bila njegova ostala obleka prav lepa: hlače nove, jopič s srebrnimi gum-bami, za žametastim klobukom belo pero, vse to je bilo tako lepo, da je bilo veselje gledati.

Ko so o poldne prinesli kosilo na mizo, je Tonče

Kurjač je imel doslej 12 ur trajajočo dnevno ali nočno „šihito“, potem je bil 12 ur prost, oziroma le 9 ur, ker je moral tri ure biti na straži. Od omenjenih 12 ur je bil 10 $\frac{1}{2}$  ure pri delu, poldruga ura je odpadla na pavze. Če se pomisli, kako kurjač pri delu trpi, je gotovo, da tacega dela 10 $\frac{1}{2}$  ure ni možno prenesti. Kurjači so zahtevali, naj se 10 $\frac{1}{2}$  urno delo skrči na 8 ur. Tudi najtrdosrčnejši človek mora z ozirom na trpljenje pri kurjaškem delu priznati, da ta zahteva ni pretirana.

3. Končno so zahtevali, naj bo kurjačem, kadar so v pristanu, dovoljeno, da sme vsaj polovica od njih vsako noč ostati doma pri svojih rodbinah, mej tem ko so morali doslej biti na parniku, tudi če so bili prosti.

Ker družba Lloyd tej prošnji ni ustregla, pričel se je štrajk. Mogoče, da bi do vsega tega ne prišlo, ko bi hotela posredovati vlada med Lloydom in delavci. Ona tega ni storila, pač pa še pripustila, da je Lloyd mesto štrakujočih delavcev najel tuje kurjače, to je, turške, grške, italijanske indijske in arabske ljudi, katerih bi Lloyd ne smel sprejeti. Vse to je delavce še bolj podkurilo, ker so mislili, da bode na tak način, če bo Lloyd vsaj najnujnejša dela zamogel opravljati, njihov štrajk pokopan. In najbrž bi se to bilo tudi zgodilo, če bi ne bili tem kurjačem prihiteli drugi delavci na pomoč, tako delavci pri plinarni, tramvaju, delavci na pristanu, delavke v tržaskih trgovskih skladiščih in delavci pri raznih drugih fabrikah. Tudi delavke bile so jako neustrašene in so se pred tramvajske vozove, ker so še nekateri vozili, kar na tir vlegle in klicale: Povožite nas!

Vlada je, videča toliko neštevilno množico štrajkati, mahoma poklicala na pomoč vojaštvo, domače vojake, iz Gorice in Ljubljane. Štrakujočega ljudstva je bilo okoli petintrideset tisoč, in proti taki množici je bilo potrebno tudi veliko moči.

V petek je v Trstu počivalo vse delo in ta dan zgodile so se prve krvave dogodbe. Že na vse zgodaj hodilo je po ulicah vse črno ljudstva, in vsak človek

je mogel sprevideti, da zna priti do velike nevarnosti, posebno, ker so prišli na dan vsi tisti sumljivi elementi, ki se skrivajo po starem mestu. Taki ljudje so se tudi pomešali med organizirano ljudstvo in se lahko razume, da so tigledali, kje bi kaj ukradli ali oropali. Prodajalne so bile vse zaprte. Nek pek pa svoje prodajalnice ni hotel zapreti, a delavci so mu vse pecivo zmetali na ulico in pomandrali. Pravi se, da so delavci tudi po drugih prodajalnah ropali in ališati je, da so tudi nekemu židovskemu urarju prodajalnico spraznili. Lloydovo palačo so delavci demonstirali in tu je bil vržen prvi kamen na policijo. Na to se je sklicalo vojaštvo, ki je zasedlo vse ulice. Ko je ljudstvo zapazilo vojaštvo, bilo je še bolj razburjeno. Za opoldan bil je v nekem poslopju napovedan javen shod, katerega pa je vlada prepovedala, a potem vseeno dovolila.

Na tem shodu pa se ni moglo kaj sporazumljena doseči in ljudstvo je šlo proti velikem trgu, a nakrat stalo pred vojaštvom. Uhod na veliki tig je bil zaprt in redarji so potiskali množico proti stranski ulici. Ljudstva prihajalo je vedno v več, vojaštvu je zapovedoval nadporočnik Köppl. Ker so ljudje šli na veliki trg okrog borze, magistrata in okrog nekega hotela, je nadporočnik ukazal vojaštvu iti proti množici z bajoneti. Neka ženska se nadporočniku ni hotela umakniti, nadporočnik pa jo je pahnil v stran, ženska ga je udarila z dežnikom po glavi, nadporočnik pa njo s sabljo. Ko je ljudstvo videlo kri, je kakor divje zakričalo in priletelo je več kamenov. En kamen je zadel nadporočnika na glavo, da je padel. Ko je ležal na tleh, je svojemu podčastniku zaklical „Feuer“. Podčastnik je ukazal streljati. Drugače je pri tacih prilikah navada, da se ljudstva najprej pozove, naj se razide, in ako to ne pomaga, se potem šele ustrelji v zrak. Tu pa se kaj tacega ni zgodilo, ni se izdal tak ukaz, ampak ustrelilo se je kar med ljudi. Nakrat na to pa je ustrelil tudi drugi oddelek vojaštva. Ljudstvo je bilo torej streljano od dveh strani.

Pet oseb je bilo takoj mrtvih, tri so umrle med

le po skledi brodil, čeravno so bili v njej štruklji, njegova najljubša jed. Vsled tega je postala kmetica jezna in vprašala, če je postal prvi hlapec res razvajan otrok, ker mu še štruklji več ne dišijo.

Popoldne je moral s kmetom v gozd, ter peljati voz drv domov. Celo pot je premišljeval, kje in kako bi dobil par novih škornjev, ki bi nič ali pa le kaj veljali. In kdor si cele ure tere glavo, ta mora kaj pametnega izmisliti, čeravno ni morda imeniten profesor. Tako je bilo tudi pri Tončku in naenkrat je nekaj tako imenitnega iztuhtal, da je glasno zavriskal. Gospodar in vola so ga debelo pogledali.

Zvečer je šel Tonče k prvemu črevljarju — v vasi so bili štiri kopitni možje. Tistemu možu je bilo ime Čankov Jože.

„Ti, Jože, slišiš, jaz bi potreboval par novih škornjev. Pa veš, gotovi bi že morali biti“, je rekel Tonče.

„O, saj jih imamo.“ dejal je Jože in postavil pred Tončeka štiri ali pet parov.

Hlapec je poskusil prvega, in bil mu je prav, kakor bi bil nalašč za njega napravljen. Šel je parkrat po sobi, in črevlji niso tiščali, ne škripali in tudi niso bili preveliki.

„Desni mi je popolnoma prav,“ oglesi se naposled Tonče, „pa levi, ta me hudo žuli. A meni se škornji dopadejo in bi jih rad imel. Zato vzamem desnega seboj, levega pa pustim tu, da ga še enkrat močno na kopito nabiješ. V pondeljek ga prinesi in in tedaj dobiš denar. Pa zapomni si prav dobro: v pondeljek do sedmih zjutraj ga moram imeti, drugače ti bode ta par še slan.“

Čankov Jože ni nič drugega rekel kakor „Ja, ja!“ in ker si je mislil: „Z jednim škornjem Tonče tako ne more ničesar početi, če hoče uiti, mora še drugega imeti, ni zahteval are.“

Nato jo je Jože popihal, pa ne domov, ampak h Grošekovemu Mihecu, ki je bil drugi vaški čevljar. Po poti je škorenj prav skrbno ogledoval, kakor bi

prevožnjo v bolnico. Zdravniki so obvezali 25 ranjencev drugi pa so zbežali med ljudi in se njihovo število ne ve in se sedaj še tudi vedeti ne more koliko jih bo izmed teh umrlo. Na oknu neke hiše je stalo dekletce in bilo zadeto v čelo. Jedna krogla je zletela v filijalko poštnega urada in tam nekega potnika, ki je ravno oddajal pismo, usmrtila, poštnega uradnika pa težko ranila, da so mu mogli odrezati nogo. Ljudje bili so silno razlučeni in so se vrnili, da bi ubite in ranjene odnesli, ter kričali na vojake: „Morilci, prokleti morilci“, dasi so vojaki spolnili samo dobljeni ukaz. Več delavcev je prineslo mrljica, ki je bil ves krvav pred vojaštvo, ki je mrljica vzelo, ljudi pa razgnalo. V tem boju bil je ranjen nek policijski inšpektor, zadel ga je kamen na glavo. Vsled dobljenih ran umrle so tisti dan še tri osebe. Še tisti dan so zaprli okrog 100 ljudi zaradi zoperstavljanja oblastvenim organom.

Ta dan sta bila ranjena tudi polic. nadzornik Gliha in redar Alojzij Gorjanec.

Ustreljeni so bili mej drugimi: 40letni fakin A. Ivančič iz Postojne, 23letni krojač Franc Bonè tudi Slovenec in 42 letni Jos. Platzler. Poleg teh je v bolniški mrtvašnici ležal še jeden mrljica, ki pa ga niso mogli agnoscirati. Mej ranjenci, ki so bili prenešeni v bolnico je 13letni Fran Vizjak, 29letni poštni uradnik Fr. Zičko, 26 letni čevljar Anton Mrak, 16letni Janez Skok, 30letni zidar Janez Lun iz Gabrovice, 36letni Anton Fon, 11letni Matej Kodermac, 22letni Alojzij Pavan, 17letni Alojzij Dugulin, in poleg teh, katerih imena kažejo njih slovensko narodnost, tudi še polno drugih z italijanskimi imeni.

Boj v petek je pretresel vse mesto. Prebivalstvo ki, izvzemši bogatine, vseskos simpatizira z delavci, je začelo v soboto razobešati na okna črne zastave v znak žalovanja. Kar po bliskovo so se množile te zastave. Policija ni imela drugega posla, kakor da je hitela po hišah in ukazovala odstranjevanje zastav, češ, da je to demonstracija. Ljudje so se pokorili, odstranili zastave, a ko je policija odšla, so jih zopet

si hotel za las zapomniti, kakšen je. Pri Grošekju je hitro storil in pravil kakor pri Čanku; razloček je bil le ta, da je takrat več parov poskusil. Ko je napravil par korakov, je rekel mojstru smoli: „Levi mi je prav, samo desni se ne drži noge lepo. Prvega vzamen seboj, onega pa pustim tu. Boš ga pač malo popravil.“

Kar je še Grošekovemu Mihecu povedal, bilo je isto, kar je govoril pri Čankovem Jožeku, namreč da mora imeti do te in te ure drugi škorenj. Tudi na „solenje“ ni pozabil.

In ker je Grošek ravno tako mislil ko Čanko, zato je pustil Tončekju odnesti levi črevelj.

Doma v kamnici je Tonče obul Čankov škorenj na desno, Goršekov pa na levo nogo. Parkrat ju je veselo pogledal in se potem urno zasunkal, kakor da bi že stal na plesišču in plesal s svojo Anico hitro polko.

„Dobro je šlo,“ zamrmral je muhasto, „zdaj imam par čreveljev, v katerih se mi ni treba sramovat.“

razobesili. Postopanje policije je delavstvo seveda razburilo, češ, še žalost nad tolikimi žrtvami vojaške prenagljenosti se ne pusti izraziti. In ni čuda, da so delavci sedaj zahtevali, naj se razobesijo črne zastave povsod. Začeli so v večjih in manjših krdelih hoditi po mestu, in koder ni bilo črnih zastav, so vse šipe razbili ter vse javne svetilnice. Tako so dosegli, da je bilo v kratkem skoro vse mesto v črnih zastavah.

Ker je bila plinarna preprosila nekaj starih delavcev in dobila od oblastev nekaj pomoči, je zamogla delo nadaljevati. Vsled tega se je štrajkujočih delavcev polastila velika jeza in začeli so kar na debelo razbijati plinove svetilke.

Razpori so se zdaj tu, zdaj tam ponovljali. Ob štirih popoldne, to je v soboto, je na Korso vojaštvo hotelo razgnati množico, ki je bombardirala okna, koder ni bilo črnih zastav. Množica je metala kamne, ki jih je bila nalašč v ta namen prinesla seboj, velike in težke kamne, in zvečer je bil Korso kar posut s temi kamni. Ker se množica ni hotela koj raziti, je vojaštvo dvakrat ustrelilo. Zdaj so ljudje zbežali v stranske ulice, zlasti proti kanalu, ter so od Ponte Rossa do cerkve sv. Antona novega razbili vse svetilnice in užgali uhajajoči plin. Takisto se je zgodilo v Via delle Poste, v Via Nuova, kjer je vojaštvo zopet streljalo, in v nekaterih stranskih ulicah. V Via Barriera je vojaštvo, razgrajajočo množico z bajoneti več oseb ranilo, mej njimi tudi nekaj žensk, ki so se posebno strastno ustavljale.

Krvava drama se je primerila ob cerkvi sv. Antona novega. Velika množica je na Korsu začela metati kamenje na okna, kličeč „lutto! lutto!“, kajti policija se je še vedno podila po hišah, ukazujoč, da se morajo črne zastave odstraniti, ko je v ulici Donato le letelo kamenje na prihitelo vojaštvo, ki je z bajoneti poskusilo izgreznike zazgnati. Ljudje so podrli na vojake več dimnikov in se je vojaštvo moralo umakniti na Korso. Pritisnilo je drugič in dvakrat ustrelilo. Neki 17-letni dečko je bil zadet v

To je bilo tudi res, kajti črevelja sta spadala skupaj, kakor bi ne bila od dveh različnih mojstrov, ampak od enega in istega obuvalnega umetnika.

Ugasnil je luč in se mirno vlegel k počitku. Zaradi pondeljka, kadar mu prineseta Čanko in Grošek ostala črevelja in prideta po denar, si ni belil glave; prav dobro je vedel, da gledata oba preveč rada na dno kupice in da bodeta ob sedmih zjutraj še trdno spala — ali pa še celó v krčmi sedela.

Juhe! — kako veselo je bilo v krčmi pri plesni muziki! Tla so se tresla od teptanja, in stene bi se bile skoraj podrle od radostnega hrušča. Najbolj vesel pa je bil Tonče, tu in tam je korajžrto zaukal, motal klobuk v zrak, ter zapel godcem:

„Oj, godci le hitro  
Zagod'ite nam zdaj,  
Da bode plesala  
Mi Anka še kaj!“

prsi, neka pri oknu stoječa 65letna žena pa ranjena na glavi. Množica je zbežala v drugo ulico, kjer je bila zopet neka hišnica ranjena. Začetkom ulice sv. Antona je stal oddelek vojaštva. Ta oddelek je šel z bajoneti nad ljudi. Množica se je umikala proti cerkvi sv. Antona. Krik in vik je bil velikanski, na vojaštvo je letelo kamenje. Vojaštvo je pritisnilo ljudstvo ob desni zid cerkve sv. Antona in ustrelilo med ljudi. Učinek je bil grozen. Neki 35letni človek je bil zadet v glavo. Prenesli so ga v bližnjo lekarno, kjer je umrl. Tudi neki 20letni fant je bil v Via Canale ustreljen, trgovec Viktor Luzzato, ki je stal pri oknu svojega stanovanja poleg kavarne Stella Polana, je bil težko ranjen. Koliko je bilo ranjenih tedaj, ko je bila množica pritisnjena k cerkvenemu zidu, se ne ve. Samo jeden zdravnik Rudečega križa je 14 oseb obvezal. Ranjenih utegne biti kacic 40 mej temi tudi neka žena, ki je z detetom na roki slučajno zašla v to gnečo. Cerkveni zid, kjer so kroglice zbrano vanj priletele, je ves okrušen. Omet je popolnoma odletel in sicer skoro na meter visoko in na poldrugi meter v širokosti, ostali zid pa je kakor posut z luknjami, od krogelj provzočenih.

Skoro ob istem času, kakor pri cerkvi sv. Antona, so tudi na trgu della Barriera vojaki streljali na neke delavce, ki so metali kamenje, a ranjen ni bil nihče. Pač pa je v ulici S. Lazzaro neki vojak z bajonetom težko ranil nekega Hermana Polenskega, ker je ta klical „proč z morilci!“

Društvo „Lloyd“ je moralo na pritisk za to zbrana razsodišča zahtevam kurjačev ugoditi in pripoznati, da so te zahteve kurjačev popolnoma utemeljene in opravičene. To se je naznanilo prebivalstvu s posebnimi lepaki. Izrek razsodišča je jako dobro vplival na vse prebivalstvo in je bilo s tem tudi konec izgredom.

Sobota se je toraj tudi krvavo zaključila. 47letni policaj Jako Michelus je bil ustreljen. Michelus je bil prideljen stražnici v ulici Stazione in je prišel ob 1/7. uri zvečer tja večerjat. Po večerji je šel iskat zase in za nadzornika vina. Koj, ko je Michelus

stopil iz stražnice, so ostali policaji in tudi nadzornik čuli, da je trikrat počilo, a mislili so da je burja vrata ob zid treščila. Naenkrat je priletel neki deček in je naznanil, da je bil policaj ustreljen. Redarji so hiteli ven in na vogalu ulice Valdirivo našli Michelusa ležati v krvi. Vse zasledovanje morilca je bilo brezuspešno. Poklicani zdravnik je dal Michelusa prenesti v bolnico, kjer je nesrečnik čez par minut umrl.

V nedeljo ob osmih zjutraj se je začelo z razglaševanjem nagle sodbe. Razglaševanje samo kaže, kaj pomeni nagla sodba. Kompanija vojakov z nasaženimi bajoneti gre po vsi širokosti ulice. Spredaj gre nekaj policajev in orožnikov, poleg stotnika pa policijski uradnik. Vojaštvo se vstavi na vseh važnejših krajih. Tromba zapoje, bobnar gre pred fronto trikrat gor in dol in bobna, kakor se bobna, kadar se pri vojaki kdo ustrelji. Potem prečita policijski uradnik razglas, s katerim se razveljavljajo vse ustanovne, osebne in politične pravice prebivalcev in se določa smrtna kazen za vsako zoperstavljanje oblastvenim organom. Razglašenje nagle sodbe je seveda naredilo velik utis.

## Kmeti shod v Konjicah.

(Konec.)

Klerikalci pravijo: Kmetje se morajo v neumnosti držati, kajti le tedaj se da z njimi komandirati. Seveda, klerikalci bi radi izobraževali kmetško ljudstvo po njihovem starem kopitu v duhu „Slov. Gospodarja“ in „Našega doma“. V tih listih pa ne berete druzega, kakor večinoma hujskanje in puntanje ljudstva in v tem oziru si je pridobil glavni urednik g. duhoven Korošec največjo izvežbanost. Isti napada neprenehoma najpoštenejše može, ako ne trobijo v klerikalen rog; šunta in ščuva Slovence zoper Nemce, soseda zoper soseda. V „Slovenskem Gospodarju“ in „Naš Domu“ obrekuje napredno-misleče slovenske in nemške trgovce in njim odvrča v veliki škodoželjnosti ljudi. Zavida trgovcem njih imetje, katero so si pripravili v dolgih letih s trudom in skrbjo.

„To je lepo, jaz se zanesem, da mi prinese drugi škorenj, zdaj pa leži ta pijana Urša ko bukova klada in smrči kakor star modved. Zdaj pa tudi tvojega drugega škornja ne potrebujem več, nasoli si ga, pa ga obesi v dimnik. Da mi je škorenj padel v blato, ne morem jaz nič za to, zakaj pa nisi prišel o pravem času!“

S temi besedami je vrgel črevelj Jožetu na odejo. Ta ga je z zaspanimi očmi gledal kakor bik nove vrste, hotel je nekaj reči, a njegov jezik je bil preokoren. Obrnil se je in spal dalje.

Ravno to, kar je storil pri Čanku, napravil je tudi pri Grošeknu. Nato je šel domu, zapregel vole, se peljal na polje in tam sam pri sebi govoril:

„Neumna črevljarka, znata me pihati v kapo! Pameten mora človek biti, potem pa dobi brez denarja za ples par čisto novih črevljev. Hajc si, ne bele, zdaj le naprej, žeganje je že končano!“

Ko godci niso not več poznali, ko je klarinet čivkal kakor bolane pišče, ko je padel hornist s peči, in ko se je začel basist v pijanosti s svojim pum-pardonom tepsti, tedaj se je Tonče pobral domu.

Čankov Jože in Grošekov Miha, ta dva zaružavla pijanca, pa sta še resnično obsedela in se pobratila, čeravno sta se inače gledala ko pes in mačka in se iz nevošljivosti še videti nista mogla.

Tonče se je za dve uri vlegel, potem pa je moral v hlev k živini. Ura je bila sedem, a ne Čanka, ne Grošeka ni bilo s škornjem. Pet minut po sedmih vzel je Tonče črevlja pod pazduho in jo je mahnil proti Jožetovi koči. Prišedši do mlake, vrgel je obutje v blato in ga obrisal potem v travo.

Ko je vstopil v Čankovo izbo, je ta še resnično ležal na postelji in glasno smrčal. Z veliko težavo ga je Tonče zbudil in nato hudo razgrajal in vpil: